

Din Allah'ındır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Dünyanın neresinde olursa olsun; köyde, şehirde, kırdan, markette, sokakta... insanlar dil bilmeseler ve hiç tanışmamış da olsalar ticaret yapabilir, iş kurabilirler. Kimse birbirine bir satış işlemi için pasaport zorunluluğu getirmiyor, parası olan istediğini alabiliyor. Aynı ülkeden olmamak, dil bilmemek bir alışveriş için engel değil, üstelik yabancıya daha kolay bile satılabilir.

Fakat engel olan bir şey var: Afrika'dan kutuplara kadar nereye gidilirse gidilsin, 2+2'nin 4 ettiği mutlaka kabul edilecektir. Bir kişiye 2+2=4 ise o her yerde ticaret yapabilir, müteahhitlik edebilir. Bu para kadar hatta paradan daha güçlü bir zorunluluktur. Bu konuda sıkıntı yaşanır yani sonucun 4 değil başka bir şey olduğu savunulursa oradaki belirsizlikle hiçbir iş yapılamaz, çivi dahi çakılamaz. En temel konu, 2+2'nin kaç edeceği; bu aşamanın belirsiz ya da aykırı olduğu ortadayken hiç kimse karşısındaki ile alışverişe dalmaz.

İnsanlar birbirleriyle ticaret yürütebiliyorlarsa değerler üzerinde anlaşabildikleri için bu mümkün olur ancak. Yani basit matematiğin sonuçları hakkında tereddüt yoktur. İki kilo domatesin fiyatı (kg/2 lira) dört lirayken üç vermekte ısrar edersek satıcının domateslerini geri alacağı muhakkaktır. Burada anlaşılacak bir husus yoktur.

İnsanların ortak anlayışı, değerler üzerinde tartışma olmaması üzerine kuruludur. Basit matematik, iki ile ikinin dört edeceği gerçeği sarsılırsa hesap makinelerinden uydulara varıncaya kadar her şey alt üst olur; çünkü bankalardan uzay araçlarına kadar bütün cihazlar bu basit gerçek üzerine kuruludur.

Benzer bir durum Kur'an-ı Kerim için örneklendirilebilir. Şayet biz Müslümanca yaşayacak tıpkı 2+2'nin 4 edeceği gerçeği gibi Kur'an'a iman etmek zorundayız; Allah bir şey buyurmuşsa söz bitecektir. Kur'an'daki bir ayet, televizyonda dostu-yabancıyla herkes izliyorken 'televizyon şartları' diye bir standarda göre açıklanamaz. Kur'an televizyonda konuşurken başka, zikir meclisinde konuşurken adeta Ebu Bekir radiyallahu anh edasıyla başka, üniversite kürsüsünde bambaşka konuşulamaz.

Çünkü 2+2'nin sonucu Afrika'da başka, Asya'da başka sonuç vermez.

Kur'an-ı Kerim, ülkede politik ihtilal yaşandığında bazı ayetleri kenara konan, Müslüman bir hükümet iktidara geldiğinde okunması gereken ayetleri meydana çıkarılan bir kitap değildir; buna Kur'an denmez, Yahudiler'in tahrif ettikleri ve kendi şartlarına göre ayarladıkları, kıt akıllarına göre gelişigüzel üzerinde oynadıkları Tevrat denir. Kur'an-ı Kerim ilk harfinden sonuncusuna kadar, dağ tepesinden kömür ocağına kadar her yerde ve ticarethaneden siyaset kürsüsüne kadar her ortamda aynı okunan kitaptır. Eğer Müslüman hem ahiret gününde Rabbinin huzuruna çıkacağına ve kabirde meleklerin "kitabın nedir?" sorgusuna gayet emin "Kur'an" cevabını vereceğine iman ediyor hem de televizyonda dinle ilgili konuşacağı zaman 'riskli' ya da 'dikkat edilmesi gereken' ayetlerin ve hükümlerin konuşulabileceğini düşünüyor, böyle yapıyorsa burada 2+2'nin 4 sonucunu vermediği temel bir ayarsızlık söz konusudur.

Mukaddes kitabımızın gizlenmesi gereken, çöl şartları için indirilmiş ve medenî uzay toplumunda söylenmesi uygun kaçmayacak ayeti olmaz. Bu ancak cebren ve kahren ilan edilmiş bir ihtilalden sonra yazılmış anayasayı on sene sonra gelen meşru başka bir hükümetin öncekini kaldırarak yeni bir anayasa yazması örneğinde yaşanabilir; nihayetinde insan mahsulüdür, yapar, siler, yeniden yapar... Allah ise bir kere kitap gönderir. Kitabına müdahale edilince onu geri alır. Müdahale etmeyecek ve bir

harfine bile dokundurmayacak ümmet-i Muhammed sakladıkça da kitabını onların arasında tutmaya devam eder.

Birileri gelip “Kur’an yasak, bunun harfini bile kimin evinde görürsek onu hapse atarız” dediklerinde “eyvah, din elimizden gitti” diye endişe eden ümmet hangi ümmet idiyse “Kur’an’ın bazı ayetlerinin okunması zamanımızda pek uygun değil” dendiğinde de aynı ümmet ayağa kalkmalı ve tepkisini koymalıdır. Çünkü kitaplarını tahrif eden Yahudiler ve Hıristiyanlar da nihayetinde hiçbir zaman Allah’ın kitabına karşı çıkmış, onu yok saymış değillerdi; ayetleri ‘uygun’ ve kendi yaşayışlarına karışmayacak seviyeye getirmeye çalışıyorlardı. Kur’an-ı Kerim’in darbe marifetiyle kaldırılmaya çalışılması ile kanser gibi alttan alta ve gizlenerek, ayet ayet kaldırılmaya çalışılması arasında hiçbir fark yoktur. Ha Kur’an’ın bir ayetine müdahale için cüret edilmiştir ha tamamına ters gözle bakılmıştır; ikisi arasında fark yoktur ve Allah’a karşı cesaret gösterilmiş demektir.

Aman, kadınlarla ilgili ayeti okumayalım, neyimize gerek diye düşünmek ve ayeti beğenmemek, Kur’an’ın bütününe beğenmemekten farksızdır. Bizden önceki ümmetlerin yıkılıp mahvolma sebebi bu pervasızlıklarıdır.

Kur’an-ı Kerim’in kıyamet gününe dek insanlığın kurtarıcısı olma sebebi, üzerinde kıyamete dek herhangi bir müdahalenin mümkün olmayacağı, düzeniyle oynanmasının imkânsızlığı gerçeğidir.

*

“Ama insanlar anlamıyor” diye bir gerekçeyi bahane ederek Kur’an’ın bir kısmını gizlemek, ‘riskli’ sayıp anlatmaktan geri durmak veya değiştirmeye cüret etmek imkânsızdır. Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in de insanların anlamayıyla yüzleştiği zamanlar olmuştur, Nuh aleyhisselam 950 sene boyunca onu anlamayan insanların karşısında konuşmuş durmuştur. Rabbimiz zaten kitabında devamlı “insanların çoğu onu anlamazlar” diye Kur’an hakkında buyurmuştur. Bu ortadayken müminlerin dünya tarihindeki herhangi bir devirde sayı olarak çoğunluğu ele geçirmelerini bekleyerek iş görmek yanlışır.

Şeytanın değerlerimiz üzerindeki saptırma mücadelesi Âdem aleyhisselamın mücadelesinin başlangıcından dahi eskidir. Allah’ın “buna yanaşma” buyurduğuna İblis, “buna yanaş” diyerek Âdem aleyhisselamın zihnine girmiştir. Bu bir değerle oynamaktı ve cezası, babamızın dünyaya gönderilmesi oldu. O günden beri de İblis, Allah’tan aldığı yetkiyle, Kur’an ve diğer bütün değerlerimiz üzerinde oynamakta, oynatmaya çalışmaktadır. Kadının tesettürünü eskiden yıpratmıyordu, şimdi tesettürü yıpratıyor; açtırmaya çalışınca olmadığını gördü, alabora etme mantığıyla iş görmeye uğraşiyor. Kıyamete kadar da projesinden vazgeçecek değildir.

Bugün Kur’an’ı “başka ayet mi kalmadı, bunu niye okudun durup dururken” diyerek çağa ve ortama göre seçilmiş ayetlerden oluşan bir kitap hâline getirmeye, tasnif üretmeye çalışmak hastalığı vardır ancak bu yalnızca günümüzün hastalığı değildir. İblis, bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerinde de bunu denemiştir. Müşrikler Resûlullah’ın huzuruna gelip şeytanın hoparlörü vazifesiyle, artık kavganın sürmemesini ve toplumun huzurunun kaçtığını, putlara dokunmaması şartıyla onun kendi dinine, müşriklerin de kendi dinlerine göre yaşayabileceğini teklif etmişlerdi.

Vitrininde “her ayetin zamanı mı şimdi... yavaş yavaş okuyalım ayetleri, hem toplumun gönlü ısınır...” türünden bir ‘alıştırma’ zihniyetini tutan bu sinsi tavır, Efendimiz aleyhisselama da teklif olarak sunulmuştu. Elbette o böyle bir soruya evet dememişti fakat içinden bir parça geçirdi; böyle olsa ne olur ki: Bir süre biz onlara dokunmayalım, onlar bize dokunmasın... Lâkin Allah’ın masum kulu olan o mübarek peygamber böyle bir yanlışa düşecek değildi. Cebrail yanı başında duruyor, kalbinden geçenlere de Allah Teâlâ yön veriyor.

Hemen İsra suresinin 73-75. ayetleri iniverdi:

وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوْحِيَنا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِي عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَأْخُذُوكَ خَلِيلًا

وَلَوْلَا أَنْ تُبَيِّنَاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا

إِذَا لَأَذْفَنَّاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا بَجْدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا

“O putperestler sana vahyettiklerimizden başka şeyleri yalan yere bize yamayasın diye neredeyse seni ayartıp ondan (Kur’an) saptıracaklardı.

İşte o zaman da seni kendilerine dost sayacaklardı. Hatta seni yerinde sağlam tutmasaydık, neredeyse, biraz da olsa onlara doğru kayacaktın.

Ama o zaman sana hayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırđık. Sonra bize karşı kendin için hiçbir yardımcı da bulamazdın.”

*

Kim kime söylüyor? Allah, Muhammed aleyhisselama. Ne söylüyor, niye söylüyor; gayet ortada. Müşrikler Efendimiz aleyhisselamın putlara dokunmamasını, karşılığında onların da namaza dokunmayacağını, ‘huzur’un bozulmamasını teklif ediyorlar ve Peygamber aleyhisselamın içinden az kalsın buna sıcak bakmak, incelemeye almak geçiyor. Allah, onu koruduğunu kendisine bildiriyor ve şayet içinden geçene meyletseydi, az kalmıştı buna, hem dünya hem ahiretinin azap tatmakla harap olacağını haber veriyor.

Demek ki İblis’in, ümmet-i Muhammed’in karşısına geçerek onlara dini öğreten hocaları-âlimleri ayartmak için böyle bir yöntemi var. Binlerce insanı vahşice öldürmüş bir zalime bile “Allah’ın yardımı olarak bahşedildiği” iltifatını dillendiren Mısır şeyhi sadece günümüzde yok. Musa aleyhisselamın önünde de dini içeriden çökertme hamlelerini omuzlayan böyleleri vardı. Kur’an’ın bir ayetinin dahi bir seneliğine olsa bile okunmasını ertelediği zaman İblis, ondan mutlusu olmaz. Kitab-ı kerimimizin kışın-yazın ayrı okunacak ayetleri olmadığı gibi devirlere göre okunması mümkün bölümleri de tasavvur edilemez.

Pek çok insanı rahatsız eden, makam sahibi kimselerin keyfini kaçırın bu konular yürek burkuyor, endişe veriyor elbette. Hatta şimdi bunları söylemenin ‘zamanı mıydı’ bile denebilir ama bu zaman ne zaman gelecektir, onu bilemiyoruz. Müslümanlar’ın ellerindeki fırsatları kaçırmamak için dini bir kamuflej malzemesi olarak kullandıkları dönemlerde bazı ayetler kendiliğinden ‘zamanı değil’ diye algılanır zaten. Emevîler de Abbasîler de Selçuklular da Osmanlılar da belli zamanlarında belli ayetlerin okunmasından rahatsızlık duyuyorlardı. Allah ise Ebu Cehil’in önünde de cami mihraplarında da ayetlerinin sere serpe ortaya konmasını dilemiş ve istemiştir. Güneşten belli yerleri aydınlatmaması talebinde bulunulabilir mi? Kur’an da kâinatın güneşidir ve her yeri, her zaman ışığıyla dolduracaktır.

“İşte o zaman seni kendilerine dost sayacaklardı” ifadesi ayetin çok dikkat çekici bir vurgusudur. Bakarsınız ki bir hoca öcü, diğer hoca adeta Birleşmiş Milletler’e başkan yapılacak gibi itibar görüyor. Neden? Çünkü bazı ayetleri “bunları sonra da okuruz...” diye sümen altı ediyor, “kendini yetiştirmiş” olması da kılıbıklık ve korkaklığa yetiştirmesinden ileri geliyor. Gayet dikkat çekici başka bir ifadesi ise ayetin, *“seni yerinde sağlam tutmasaydık”, “yardımcı bulamazdın”* hitabıdır. Bu cümlenin muhatabı Resûlullah aleyhissalatu vesselam yani kâinatta dengi olmayan kişidir.

Kâfirleri üzmemek adına Allah’ın cihat, miras, şeriat, kadın, aile ile ilgili hükümlerini “başka ayet bulamadık mı canım...” hesabıyla göz önünden uzak tutan anlayış sahibi Müslümanlar, biraz da olsa

ayetin bahsettiği düşünceyi benimsemeye meyil gösteriyorlarsa onlar için de Allah karşısında hiçbir yardımcı bulamama durumu geçerli demektir, Allah karşısında yalnızdırlar.

*

İsra suresinin burada mevzu-ı bahis ettiğimiz ayetleri bize bugünkü hayatımız için önemli dersler öğretmektedirler. Bunları özet olarak sıralayabiliriz:

1- Kitabımızdaki ayetler Allah'ın koruması altındadır. Resûlullah aleyhisselamın hayatında, değil kâfirlere bir kere evet demek, böyle bir eğilim bile yaşanmamıştır. Ayet-i kerime, böyle bir şeyi düşünmesi hâlinde helak olacağını ona haber verdiğine göre bu aşama bile hiç gerçekleşmemiş demektir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, güneşten de parlak hayatı gözümüzün önünde durmakla birlikte, iç dünyası itibarıyla de en ufak leke barındırmayan bir siret sahibiydi. Ayetler onu Abdullah'ın oğlu Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) olarak garanti altına almaktadır.

2- Peygamber de olsa insan, çevresinden etkilenir. Bu bizim zamanımız için ayrıca dikkat edilesi ve önemli bir faktördür. Çevresini ayarlamayan, sonra birilerinin ayarttığı durumlar sebebiyle kıyamet günü 'çevre baskısı' sebebinin ileri süremez. Çevreni seçeceksin, gerekirse taşınacaksın. Madem çevre baskısına hiç dayanamıyorsun, icabında çevreden mümkün merteye soyutlandığın bir ortamda yaşamayı göze alacaksın.

Ayet-i kerime, müşriklerin az kalsın Peygamber aleyhisselamı ayartacaklarından söz ediyorken aslında Medine'ye niçin hicret ettiğinin de gerekçesini açıklamaktadır. Böyle bir örnek müminlerin önünde duruyorken haram ve helal diye mefhumların kapısından bile giremediği bir plazada kendine ofis açan Müslüman'ın herhâlde "ortam böyle gerektiriyor" diye dinin hükümlerini esnetmesi makul karşılanacak değildir. İnsan sağlığını koruduğu gibi imanını da koruyacaktır, mikrobik ortamlarda durmaktan nasıl kaçınıyorsa imanı sallandıracak yerlerden de uzak kalacaktır. Aksi takdirde kimseyi melekler koruyacak değildir.

3- İblis'in meydan okumaları yeni bir şey değildir. Televizyon, Youtube veya başka bir şey onun şimdiki teknikleridir; her zamanda yerine göre yöntemleri olabilir. Algı operasyonu denen taktik de zamana göre değişir, yeni bir yöntem değildir. Peygamber aleyhisselamın amcası Ebu Talib'i müşrikler bu algı operasyonu denen yolla kandırmışlar, "dedenin geleneklerinden vazgeçersen onun yüzüne nasıl bakacaksın" diyerek zihnini ele geçirmişlerdi. Kadınlar doğurdukları çocuğu da 'toplum algısı' nedeniyle toprağa gömüyorlardı.

Hiçbir Müslüman kıyamet günü gelinceye dek toplum algısının baskısından tamamen kurtulamayacaktır. İman, güneşin önünde dursa bile yanmayacak bir kuvvet hâlini taşımaktır. Güçlü iman sahibi olmak sınındığı zaman erimemeyi gerektirir. Evinde adeta evliyaullahtan biri, ofisindeyse şeytan oluvereninki münafıklık, ikiyüzlülüktür. Ramazanda mukabele okurken de siyaset sahnesinde kanun yazarken de Allah'ın kitabı Kur'an'a iman etmek tutarlılıktır.

4- Ayetlerin yüksek sesle söylediği bir hakikat: Dağ yükseldikçe kar çoğalır, soğuk şiddetlenir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem makamı büyük olduğundan, önüne gelen teklif de o nispette büyüktü; Allah'ın tehdidi de elbette büyük oldu.

5- Kâfirler sadece ezanı susturmaya, Kur'an'ı okutmamaya odaklı mücadele yürütmüyorlar. Bunu yapıyor ama dinin ahkâmının tuğla tuğla sökülmesini hedefleri arasında tutuyorlar. Kur'an kimin evinde varsa onu öldürmek isteyen Hindu katliamı da görebiliriz, Kur'an'ı "tanrının kutsal emaneti" diye görüp ama niye belli bazı ayetleri okumayı mahzurlu gören anlayışı yaşatanını da.

Müslümanlar olarak biz, minaremizin topa tutulup yıkılmasıyla ondan bir tuğla alınmasını zarar olarak aynı görürüz. Çünkü yukarıda zikrettiğimiz ayetler, müşriklerin Peygamber aleyhisselama "peygamberlikten vazgeçmek" gibi ileri bir taviz teklifiyle geldiklerinden söz etmemektedirler.

Nihayetinde teklif edilen, bazı sözlerin söylenmemesidir; yani minareyi yıkmak değil ondan bir tuğla bile olsa aşırarak.

6- Resûlullah masumdur, Allah'ın koruması altındadır. İsteseydi bile hata edemezdi. Öyleyse bu ayetin Kur'an'da ne işi var? Hocalar, tefsir yazarlar, cuma günleri müminlerin karşısına hutbe okumak için çıkanlar, çocuklarımıza Kur'an öğretenler, iyi anne-baba örneği olmak için uğraşan müminler içindir bu ayet. Yoksa Resûlullah, baştan kazandığı bir imtihanın içindedir.

Bu ayetler, mevsimine-salonuna göre konuşan ve ayetlerin bir kısmını gizlemeyi düşünebilen hocalar içindir. Resûlullah böyle bir imtihana tâbi tutulmuş ve Kur'an da bunu anlatmışsa anlaşılır ki Peygamber vekili âlim olarak müminlerin huzurunda duran her kişi aynı imtihanın muhatabıdır. Ahmed bin Hanbel'in önüne gelen teklif aslında gayet basitti, bir cümle söylemesini istiyorlardı: "Kur'an Allah'ın mahlûkudur, kelamı değildir" demesini istiyorlardı. Bunu dese hiç mesele kalmayacaktı.

Fakat şeriat adına iktidarda bulunan muktedirler tarafından zindana atıldı, işkencelere maruz kaldı da o sözü imzalamadı. İmzalasaydı bugün biz Kur'an'ı şimdiki hâliyle bulamayabilirdik, o da ümmetin âlimi olamazdı zaten. Şeytanın İslam toplumunda ilk laiklik projesi olan söylem de bu kararlı duruş sayesinde dal budak salamadı. Ona da arkadaşları ve talebeleri "abartmaya gerek olmadığı" minvalli 'itidal' tavsiyeleri ile gelmişlerdi yani ona da "zamanı mıydı şimdi..." denmişti. Hâlbuki biz, ondan yüz yıllar sonra manzarayı bütünüyle görebilme imkânına sahip olanlar olarak, onun tam da zamanında nasıl direnebildiğine hayranlık ve sevinçle bakıyoruz.

*

Din Allah'ındır. Hocaların, şeyhlerin olmadığı gibi "Müslümanlar'ın ortak değeri" de değildir. Allah göndermiş, yine o koruyacaktır ve ona iman edenler de dine bütünüyle sahip çıkacaklardır. Bir ayeti akla uymuyor ya da aklımıza sığmıyor diye Kur'an'ın ne içinden bir şey ne de durduğu yer en ufak değişiklik geçiremez.

Kıyamete yaklaştıkça dünyanın yuvarlanma hızı arttığı gibi ayak kayma riskleri de günden güne çoğalmaktadır. Müminler ayaklarının kaymasından, dillerinin sürçmesinden endişe ederek yaşamalı ve her an istiğfar ve tövbe ile geçirdikleri hayatlarında iman nimetine bir kere kavuşmuş olmaktan sonra yüreklerinin başka tarafa kaymaması için Allah'a niyazlarını tekrarlayacaklardır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.